

Sørensen: I Motiverne til det Lovforslag om Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger, der blev forelagt i Samlingen 1867—68, blev der som Grund til dets Fremkomst anført, at de Gjenstande, her var Tale om at give Erstatning for, ikke kunde forsikres, saa vidt det var Ministeriet bekendt. Naar man imidlertid vil lægge Mærke til de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget i Fjor, kan man dog se, at der er indtraadt en Smule Forandring heri, idet der staar anført: „der ordentligvis ikke kunne forsikres“. Jeg tror nu ganske vist, at det ogsaa var den eneste Grund, der kunde tale for at vedtage et Lovforslag som det foreliggende, hvis det virkelig var Tilfældet, hvis det virkelig laa i Sagen selv, at disse Gjenstande ikke paa nogenstomhelst Maade kunde forsikres. Dette synes jeg, er det eneste holdbare Standpunkt, hvorfra det kunde forsvares at vedtage Lovforslaget saaledes. Men skjøndt jeg nu har talt med ikke saa faa Folk, der have Kjendskab til Forsikringsforholdene, have de dog været enige i, at der ingen Umulighed var deri, og skjøndt der kun er et eneste Selskab, der har gjort det, er det dog derved godtgjort, at det ikke er nogen Umulighed; thi naar dette har kunnet gjøre det, maa andre ogsaa kunne gjøre det. Den Omstændighed, at denne Art Forsikring kun har faaet et saa lille Omfang, beror vistnok paa, at der ikke er nogen almindelig stor Trang dertil; thi hvis der havde viist sig en saadan, er jeg sikker paa, at Tingen nok vilde blive lempet. Men dernæst maa man huske paa, at dette Lovforslag i en Række af Aar er kommet frem og har svævet i Luften; men saalænge det er svævende, er det jo naturligt, at intetstomhelst Assuranceelskab har villet sætte sig i Bevægelse i denne Henseende, og man vil først afdente en Afgjørelse og se, om et Lovforslag med dette Indhold virkelig vil komme ud. Er Sagen først bestemt afgjort, tror jeg ganske vist, at de Steder, hvor en saadan Trang er tilstede, ville faae denne Trang tilfredsstillet; det er min fulde Overbevisning. Jeg skal ligeledes henvisse til den Betænkning, der blev afgiven af det Udvalg, der blev nedsat i Samlingen 1867—68, der ogsaa bestemte hændede den Anskuelse, at det meget godt vilde lade sig gjøre — og flere af disse Medlemmer vare meget godt kjendte med Forsikringsforholdene — at optage disse Gjenstande under Forsikringen, men at Ulykken ved at vedtage en saadan Bestemmelse her var, at man saa fremtidig standsede Udviklingen paa dette Omraade. Bort Formaal, sagde de, maatte være at komme dertil, at Alt kunde forsikres, og at det maatte komme til at gaa op for hver Enkelt, at Alt dette burde forsikres. Jeg siger altsaa, at man ikke fra selve Lovforslagets Standpunkt kan anføre, at der til Grund for det ligger, at disse Gjenstande ikke kunne forsikres. Er det end kun et lille Bevis, at et eneste Selskab forsikrer Sligt, saa er det dog et virkeligt Bevis. Ogsaa har man an-

ført det Urimelige, der skulde ligge deri, at det, naar det Offentlige paabyder en Foranstaltning, som Vedkommende maa finde sig i, og hvorved de komme til at lide et Tab, er en Uret at lade det gaa ud over den Enkelte. Deri kan der ligge noget Sandt, men det bliver ikke Ret, fordi man paalægger Kommunen at bære Tabet. Man skal huske paa, at Kommunens Mænd ikke møde frivillig, men have faaet Paalæg om at møde; men dernæst maa man ogsaa ganske bestemt holde fast paa, at de Slutningsforanstaltninger, der foretages, væsentlig ere til Assuranceelskabernes Fordel, og at Kommunen som saadan ikke har Interesse deri, og at Assuranceelskaberne helt og holdent staa udenfor Kommunalbestyrelsernes Indflydelse. Jeg skal ikke her indlade mig paa at fremstille de urimelige Forhold, der vilde fremkomme, hvis man vedtog Lovforslaget; de kunde fremstilles i højeste Grad mørke til begge Sider, men jeg vil lade dette gaa lige op med hinanden. Det kommer mig imidlertid for, at Lovforslaget indeholder et urigtigt Princip, og dette er Grunden til, at jeg ønsker, at det Endringsforslag maa blive vedtaget, af hvilket jeg er Medforslagsstiller.

N. Andersen: Det forekommer mig dog, at de Betænklichkeiten, som det ærede Medlem for Solbak Amts 1ste Valgkreds (H. Jensen) havde ved at stemme for det af mig foreslaaede Endringsforslag, ikke have fuldt saa Meget at betyde, som det kunde se ud til. Det ærede Medlem troede, at Kommunerne ikke vare tilstrækkelige interesserede i at paase, at Skaden ikke bliver større end nødvendigt, naar mit Forslag blev vedtaget. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har forstaaet min Mening rigtig, thi den er saaledes, at de 33 Dre skal Kommunen først betale, før der er Tale om, at den faar Noget andetstedsfra, og det er allerede en tilstrækkelig Spore for Kommunen til at søge at forhindre, at Skaden bliver større end nødvendig. Jeg vil ogsaa nødig tænke saa ilde om en hel Kommunes Beboere, at de med Forsæt skulde gjøre en Skade større end nødvendig, fordi Andre skulde betale den. Man kan se, at enkelte Individer kunne være ondskabsfulde nok til at ville gjøre Skade f. Ex. ved at lægge Stene paa Jernbaneestinner, men det udbøres i Smug med Lænke om, at det ikke vil blive opdaget, hvem der har gjort det. Men at de, der føre Kommandoen paa Brandstedet, hvor saa mange Mennesker ere tilstede, skulde sætte sig udover den Skam, som det vilde være at gjøre Skaden større end nødvendig, det vil ikke kunne ske, saa af den Grund kunde det ærede Medlem gjerne stemme for mit Forslag, naar han ikke havde Andet mod det. Hvad den Afse angaar, som det ærede Medlem for Ribe Amt (Th. Kruse) gjorde mod mit Forslag, at det vel saae ud, som om det blev billigere og lettere, hvis mit Forslag blev vedtaget, men at det i Virkeligheden vilde vise sig, at det var